

Kludského 4500 kusů vodového pečiva kus ve váze nejméně 30 gr po 16 hal. V tomto činu žalovaného nelze shledati nekalou soutěž ve smyslu zákona o nekalé soutěži, poněvadž nelze říci, že se žalovaný tímto svým činem dostal v rozpor s dobrými mravy soutěže a že jednáním tím poškodil soutěžitele, an žalovaný ono pečivo dodal výslovně na objednávku svého zákazníka a podle této objednávky (§ 1 zák. ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. může býti žalován žalobou zdržovací, kdo se dostane v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním, způsobilým poškodit soutěžitele. Bylo-li zjištěno, že žalovaný prodal určité množství bílého pečiva vyrobeného co do jakosti, váhy i ceny podle zvláštní objednávky, při čemž cena odpovídala váze a jakosti pečiva, nelze mluvit o rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškodit soutěžitele, t. j. podnikatele, kteří vyrábějí neb prodávají zboží téhož nebo podobného druhu nebo vůbec jsou podnikově činnými ve stejném nebo podobném oboru hospodářském (§ 46 zák. čís. 111/1927 sb. z. a n.), tedy zejména pekaře. Nikde není vysloven zákaz, že by pekař nesměl vyrobiti pro určitého spotřebitele na jeho objednávku zboží lepší nebo horší jakosti, než obvykle přichází do oběhu. Nesmí při tom arci porušiti poměr mezi jakostí a cenou, který je určen zvláštními předpisy pro normální provoz a váze všechny soutěžitele. Toho, jak již uvedeno, v souzeném případě nebylo. Bylo-li snad odběratelem poškozeno obecnstvo, jest otázkou pro sebe.

Čís. 13074.

Nárok na náhradu za věno, jež jí ušlo usmrcením otce, nemá dcera usmrceného, jež v době smrti otcovy byla již provdána.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv il 342/32.)

Žalobkyně domáhala se na čsl. vojenském eráru náhrady škody 1.000 Kč, již prý utrpěla tím, že její otec, jenž byl vojenským zdravotním autem přejet a usmrcen, jí slíboval věno a byl při svém majetku a výdělku s to jí dáti věno 2.000 Kč, kterémužto závazku následkem své předčasné smrti nemohl dostáti. Poněvadž podle výsledku trestního řízení spoluzavinil zesnulý nehodu do polovice, žádala žalobkyně náhradu 1.000 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Prvý soud zjistil, že zesnulý otec skutečně slíbil své dceři, žalobkyni, že dostane 2.000 Kč věna, že byl vlastníkem domku, kromě toho stále po celý rok byl výdělečně zaměstnán, že po jeho smrti obdržel celou jeho pozůstalost syn dle odhadu v ceně 17.550 Kč, z čehož žalobkyni vyplatil podíl 2.000 Kč. Se zřetelem na ustanovení § 1327 obč. zák. první soud

přiřkl žalobkyni vymáhanou náhradu škody v uplatňované výši, poukazuje na tento zákonný předpis, podle něhož se má dostati žalobkyni vše, co jí smrtí jejího otce ušlo. Odvolatel zdůrazňuje zásadu v § 1327 obč. zák. vyslovenou, že nárok na náhradu škody mají jen ty osoby, které umrcený byl povinen podle zákona živiti. Vytýká, že prvý soud nezabýval se ani skutečností, jež jako nesporná plyne i ze žaloby, totiž, že v době úmrtí svého otce byla již žalobkyně provdána, takže neměla nárok na výživu proti otci a nebyla tedy osobou, již má na mysli ustanovení § 1327 obč. zák. V této příčině jest vývodům odvolacím přisvědčiti. Jest zjištěno svědectvím sestry žalobkyně, že se žalobkyně provdala dne 27. října 1930. To ani žalobkyně nepopírá. Smrtelný úraz stal se dne 22. listopadu 1930, tedy již po sňatku žalobkyně. Sňatkem dcery přechází zákonná povinnost vyživovací s otce na manžela (§ 91 obč. zák.). Žalobkyně tedy v době otcova úmrtí nenáležela již k osobám, kterým § 1327 obč. zák. zaručuje náhradu nepřímé škody v případě usmrcení jich živitele. Neboť zákonná vyživovací povinnost usmrcené osoby musila by tu býti ještě v době úmrtí a dalším předpokladem jest, aby v té době byla i plněna (srovnej rozhodnutí čís. 9532, 10.132). Různost právních výkladů z ustanovení § 1327 obč. zák. jest autoritativně odstraněna III. novelou a i judikatura nyní důsledně zastává názor, že ustanovením § 1327 obč. zák., jež je jen doplňkem všeobecné zásady § 1295 obč. zák., jest jen omezen okruh osob, jež mají právo při usmrcení živitele žádati náhradu nepřímé škody: jsou to ti, o jichž výživu usmrcený měl podle zákona pečovati a také v té době pečoval. Je-li takto zjištěno, že žalobkyni nelze čítati mezi tyto osoby, chybí žalobě hlavní zákonný předpoklad, neboť jiné osoby, uplatňující jakékoliv oprávnění jiné z jiného titulu, nejsou k žalobě podle § 1327 obč. zák. oprávněny. Již to stačí, by odvolání bylo vyhověno a žaloba byla zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Výklad ustanovení § 1327 obč. zák. odvolacím soudem, podle kterého zákonná vyživovací povinnost usmrcené osoby musila tu býti ještě v době úmrtí a byla v té době i plněna, odpovídá ustálené judikatuře tohoto nejvyššího soudu (viz rozh. čís. 10.132, 9532, 6529, 3818 sb. n. s.) a není důvodu se od něho uchýliti ani v souzeném případě. Jest zjištěno, že dovolatelka byla v době usmrcení svého otce již provdána, takže jejím provdáním přešla zákonná vyživovací povinnost s otce na jejího manžela, a dovolatelka nenáležela již do kruhu osob, kterým § 1327 obč. zák. zaručuje náhradu škody v případě usmrcení jejich živitele. Pokud dovolatelka dovozuje, že její žalobní nárok jest posuzovati podle občanského zákona, a to všech jeho ustanovení o náhradě škody, a že podle § 1295 obč. zák. musí povinný uvést vše v předešlý stav, nebo veškerou škodu nahraditi, takže z toho důvodu jí nárok na náhradu ušlého jí věna přísluší, přezírá, že se žalobou domáhá náhrady toho, co jí smrtí otcovou ušlo, v kterémžto směru platí zvláštní ustanovení § 1327 obč. zák. o obsahu a o rozsahu nároku pozůstalým oso-

bám příslušejícího. Podle tohoto zákonného ustanovení nelze žalobkyni považovati za osobu, o jejíž výživu usmrcený měl podle zákona pečovati, jak shora bylo vyloženo, a proto jí schází oprávnění k uplatnění toho nároku z uvedeného důvodu.

Čís. 13075.

Kupecké právo zadržovací (čl. 313 obch. zák.) přísluší jen k věcem dlužníka, jichž jest vlastníkem.

Z toho, že kupitel zaplatil kupní cenu a že ji prodatel přijal a že zboží zůstalo u prodatele, nelze zcela nepochybně usuzovati na vůli směřující k převodu vlastnictví (§ 428 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, Rv II 355/32.)

Žalující firma podle závěrečného listu ze dne 31. července 1928 prodala firmě Jan J. 900 q krmné žitné mouky po 170 Kč. Firma Jan J. z tohoto množství odebrala 500 q, zbytek 400 q nebyl odebrán. Žalující firma měla za firmou Jan J. pohledávku z obchodního spojení, jejíž výši udávala na 23.191.77 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na správci konkursní podstaty firmy Jan J., by bylo uznáno právem, že žalovaná strana: a) jest povinna uznati, že žalobkyně může u ní uskladněných 400 q krmné žitné mouky na základě závěrečného listu ze dne 31. července 1928 exekučně na plodinové burse v Praze nebo v Brně nebo z volné ruky prodati, nebo dáti prodati za účelem uspokojení pohledávky, již má žalobkyně za žalovanou stranou z obchodního spojení ve výši 23.191.77 Kč; b) může zameziti prodej uvedený zaplacením 23.191.77 Kč se 6% úroky od 1. ledna 1930. Žalobní nárok opírala žalobkyně o to, že neodebrané množství mouky 400 q zůstalo u ní uskladněno a s vůlí kupitelky bylo ponecháno v jejím držení a dosud v jejím držení jest, a uplatňovala ve smyslu čl. 313, 314 obch. zák. vzhledem k insolvenční firmě Jan J. a spol. zadržovací právo. P r o c e s n í s o u d první stolice žalobu zamítl, ježto oněch 400 q krmné mouky nepřešlo do vlastnictví firmy Jan J., takže žalující firma nemá zadržovací právo ve smyslu čl. 313 obch. zák., jež jest možné jen na věcech dlužníkůvých. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Kupecké právo zadržovací přísluší podle čl. 313 obch. zák. kupci pro splatné pohledávky, které má za jiným kupcem z oboustranných obchodů, na všech movitých věcech a na cenných papírech dlužníkůvých, které se dostaly s dlužníkovou vůlí na základě obchodů do jeho držby, pokud je má ještě v moci neb jinak s nimi může nakládati. Musí to tedy býti věci dlužníkovy, to jest věci, jichž dlužník jest vlastníkem. Kupní smlouva jako smlouva konsensuální zakládá o sobě jen obligační nárok na zaplacení kupní ceny a na odevzdání zboží, jest jen titulem k nabytí práva vlastnického (§ 425 obč. zák.). K převodu vlastnictví jest třeba, by věc přešla na kupitele některým ze způsobů odevzdání vytčených v §§ 426 až 428 obč. zák., které by tu přišly v úvahu.